

РЕШЕНИЕ

№ 1957

гр. София, 26.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав,** в публично заседание на 05.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **11853** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. С. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет. 4, ап. 9 срещу решение № РО – 795/24.10.2013г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е потвърдено разпореждане № 213-00-4717-3/19.09.2013г. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО. С разпореждането е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица на жалбоподателя, на основание чл. 54а, ал.1, т. 3 от КСО във връзка с чл. 4, ал.1, т.7 от КСО. С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, издадено в противоречие с материалния закон и целта на закона. Поддържат се доводи, че неправилно е прието, че не са налице изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО за задължително осигуряване за безработица, тъй като договор №42/11.08.2011г., сключен между Югозападно държавно предприятие и Б. С. А. не е договор за възлагане на управление и контрол на търговско предприятие, а на част от структурата на предприятието, а именно на Държавно горско стопанство [населено място]. По съгласие на страните, изразено в чл. 4 от договора, изпълнителят по договора е осигурено лице по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО и за целия период на действие на договора са внасяни осигурителни вноски, както от работодателя, така и от осигуреното лице, включително и за осигурителния риск безработица. Алтернативно поддържа, че е осигурено лице, на основание чл. 4, ал. 1 , т. 1 от КСО. В хода на съдебното производство доводите на жалбоподателя се поддържат от адв. Н.. Допълнителни аргументи в подкрепа на

тезата за приложимост на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО е обстоятелството, че при аналогична фактическа обстановка са изплатени обезщетения за безработица на други двама директори на държавно горско стопанство, колеги на жалбоподателя. Счита, че правната норма следва да се тълкува в смисъл на приложима по отношение и на клоновете на търговското предприятие, предвид последващото изменение на чл.4, ал. 1, т. 7 от КСО за отстраняване на пропуска и осигуряване на тълкуване и прилагане на нормата, съответно на целените с нея правни последици. Представя писмени бележки с подробно изложени мотиви за основания за отмяна на оспорения административен акт. С писмените бележки претендира заплащане на разноски за съдебното производство.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С. – град, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище за неоснователност на жалбата. Редакцията на текста на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО преди изменението с ДВ бр. 106 от 2013г., в сила от 1.01.2014г. не включва управителите на клонове и те не са задължително осигурени лица за посочените в чл.4, ал. 1 от КСО осигурителни рискове, включително и за безработица. С констативен протокол и предписания на длъжностните лица при ТП на НОИ – Б. е установена неправилно подадена информация за Б. С. А. за периода от 11.08.2012г. до 06.02.2013г. по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и тези данни не са оспорени. Представя писмени бележки в които излага подробни доводи, че жалбоподателят не подлежи на осигуряване по чл. 4, ал. 1, т.7 от КСО и няма право на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО.

Административен съд София – град, Първо отделение, 43 - ти състав, след като взе предвид доводите на страните и представените по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по подадено заявление № 4717/26.07.2013г. на Б. С. А. за отпускане на парично обезщетение за безработица, на основание чл. 54а от КСО във връзка с прекратяване на правоотношението му с [фирма] на 22.07.2013г. Към заявлението са приложени всички изискващи се документи по чл. 1, ал. 1 от Наредбата за отпускане и изплащане на парични обезщетения за безработица. Към тях е приложен и договор за управление №42/11.08.2011г., сключен между Югозападно държавно предприятие и Б. С. А. за възлагане на управлението на Държавно горско стопанство Р.. Съгласно чл. 1 от договора, предприятието възлага, а директорът на териториалното поделение Държавно горско стопанство Р. приема да ръководи и представлява Държавно горско стопанство Р.. В чл. 4 от договора е посочено, че директорът на териториалното поделение е осигурено лице по смисъла на чл. 4, ал.1, т. 7 от КСО. Със заповед № ДУ 31/12. 11. 2012г. на директора на Югозападно държавно предприятие е прекратен договора на Б. С. А. за управление на Държавно горско стопанство Р., считано от 07. 02. 2013г. При извършената проверка в регистъра на осигурените лица относно правото на парично обезщетение за безработица, длъжностното лице е установило, че за периода 11.08.2011г. – 06.02.2013г. е подавана информация за жалбоподателя по реда на чл. 5 ал. 4 т. 1 от КСО като за изпълнител по договор за управление и контрол на търговско дружество. При проверка в Търговския регистър е установено, че жалбоподателят не е бил вписан като управител на търговско дружество за периода. В хода на административното производство са събрани констативен протокол от 22.08.2013г. за извършена проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на Югозападно държавно предприятие – Р. и задължителни предписания

от 09.09.2013г., с които е разпоредено да се коригира информацията по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за Б. С. А. за периода от 11.08.2011г. до 07.02.2013г. като неправилно осигуряван по чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО. Няма спор, че всички дължими осигурителни вноски са надлежно платени, според изискванията на законодателството. Според административния орган извършеното осигуряване на Б. С. А. по реда на чл.4 ал.1 т.7 от КСО е неправомерно, доколкото договорът за управление е не по отношение на цялото държавно предприятие, а за управление на част от структурата му, тоест според Столично управление „Социално осигуряване” Б. С. А. не е подлежал на осигуряване по смисъла на чл. 4 ал. 1 т. 7 от КСО. Поради тази причина с разпореждане №213-00-4717-3 от 19.09.2013г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО. Разпореждането е оспорено с жалба до Ръководителя на ТП на НОИ - С.. С решение № РО – 795/24.10.2013г. на директора на ТП на НОИ – С. – град жалбата е отхвърлена. В решението си административният орган е приел, че съгласно чл.17, ал. 2 от Търговския закон обемът на представителна власт на управителя на клона е различен от този на управителя на главното предприятие, което е създадо клона. Приел е, че текстът на чл. 4 ал. 1 т. 7 от КСО се отнася до управители, прокуристи, синдици и ликвидатори на търговски дружества, притежаващи пълна правосубектност, която се отграничава от тази на клоновете на търговски дружества. От извадка от Търговския регистър е установено, че териториалното поделение на Държавно горско стопанство Р. е с правна форма „поделение” с принадлежност към Югозападно държавно предприятие и като управляващ на поделението е вписан Б. С. А..

Административен Съд С. – град, I отделение, 43 - ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 29.10.2011г. Жалбата е подадена на 08.11.2013г., в 14 - дневния срок преклузивен срок по чл. 118, ал. 2 от КСО. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно подлежи на оспорване. Жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Спорният по делото въпрос е дали Б. С. А., в качеството на директор и управляващ териториално поделение Държавно горско стопанство Р. на Югозападно държавно предприятие е лице, което попада в обхвата на разпоредбата на чл. 4 ал. 1 т. 7 от КСО, в приложимата редакция на текста, преди изменението с ДВ бр. 106 от 2013г., в сила от 1.01.2014г. Съгласно чл. 4 ал. 1, т. 7 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са управителите, прокуристите и контролорите на търговски дружества и на едноличните търговци, синдиците и ликвидаторите, членовете на управителните, надзорните и контролните съвети на търговските дружества, както и лицата, работещи по договори за управление на неперсонифицираните дружества. Няма спор по останалите факти в производството, а именно, че Б. С. Д. е подал заявление за получаване на парично обезщетение за безработица в срока по чл. 54 а, ал. 3 и 4 от КСО, представил е всички необходими документи, съгласно Наредбата за отпускане и

изплащане на паричните обезщетения за безработица, а също така от регистъра за изплатените осигуровки се установява, че за него са внесени осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването. Съгласно приетият като доказателство договор за управление № 42/11.08.2011г., Б. С. А. е приел да ръководи и представлява териториалното поделение на Югозападното държавно предприятие, а именно Държавно горско стопанство [населено място]. Изрично в чл. 4 на договора е вписано, че директорът на териториалното поделение е осигурено лице по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО. Съгласно чл. 12 от договора, директорът на териториалното поделение организира, ръководи и контролира цялостната дейност на поделението, стопанисва имуществото му с грижата на добър стопанин, представлява поделението, сключва договори, свързани с дейността на поделението, изготвя финансов отчет за дейността на поделението, подпомага дейността на централното управление на държавното предприятие във връзка с осъществяване на основния му предмет на дейност. Характерът на договора е договор за управление. Спорно в случая е дали нормата на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, преди изменението с ДВ бр. 106 от 2013г., в сила от 1.01.2014г., когато в кръга на осигурените лица изрично са включени и управителите на клонове, по аналогия на териториално поделение на държавно предприятие, по смисъла и волята на законодателя и преди изменението се е отнасяла и за управителите на клонове, а не само за управителите на търговски дружества. Настоящият съдебен състав счита, че волята на законодателя е била задължително осигурени лица да са и управляващите на клонове на търговски предприятия, а не единствено управляващите на самото търговско дружество, съответно на териториалните поделения на държавните предприятия, които не са търговски дружества. Категорията задължително осигурени по чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО е обособена по функционални отговорности на посочените в нормата лица, а не по организационна форма на структурата. В подкрепа на тази теза е и факта, че като осигурени лица са включени и лицата, работещи по договори за управление на неперсонифицирани дружества. Следователно на задължително осигуряване по чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО подлежат всички лица, които осъществяват функции по управление по отношение на определена обособена структура, включително търговско дружество, клон на дружество, предприятие, териториална структура на такова предприятие, включително и неперсонифицирани дружества. Същественото в случая е че се осъществява функция на ръководство и представителство по отношение на обособена структура, на териториално поделение, което се ползва с относителна самостоятелност, подлежи на самостоятелно вписване в Търговския регистър, на регистрация в регистър БУЛСТАТ, данъчна и ДДС регистрация, както и може да бъде страна по облигационни, данъчни, трудови и осигурителни отношения. Съгласно чл. 163, ал. 1 и ал. 2 от Закона за горите (ЗГ), за управление на горските територии, държавна собственост, които не са предоставени на ведомства или юридически лица, се създават държавни предприятия. Предприятията са юридически лица със статут на държавни предприятия по чл. 62, ал. 3 от Търговския закон и не са търговски дружества. Съгласно чл. 174, ал. 1 от ЗГ, териториалните поделения на държавните предприятия имат висока степен на самостоятелност и сходни функции на клоновете на търговските дружества. Те сключват от свое име, за своя сметка и на своя отговорност търговски и други договори в рамките на предоставените им от закона и от директора на държавното предприятие правомощия, водят счетоводство и

представят в централното управление изготвените годишни финансови отчети съгласно Закона за счетоводството, имат банкови сметки, имат свой печат, водят от свое име и за своя сметка съдебни и арбитражни дела, са работодатели по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда, разчитат се самостоятелно с общинските бюджети във връзка със заплащане на местни данъци и такси. Те могат самостоятелно да кандидатстват по оперативни програми, както и по международни, национални и регионални търгове и програми и могат да бъдат равнопоставени участници и възложители в процедури по Закона за обществените поръчки. Преценката за приложимост на чл. 4, ал.1, т.7 КСО изисква анализ на характера на извършваната дейност и получаваното възнаграждение. От клаузите на договора за управление се установява трайния характер на дейността по управление и представителство. Възложено е общо ръководство на териториалното поделение, уговорено е брутно месечно възнаграждение, формирано по реда на Инструкция № 1 от 20.11.2008г. за образуване на средствата за работна заплата на Държавните горски стопанства и Държавните ловни стопанства, в допълнение към общо формулираното възлагане на управлението, са изрично възложени и конкретни компетентности, права и задължения, годишен отпуск. Така изброените обстоятелства безспорно сочат съществуването на осигурително правоотношение и на задължение за осигуряване за всички осигурителни рискове по чл. 4, ал.1 от КСО. Настоящата съдебна инстанция счита, че основанието е по чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, каквато е действителната воля на законодателя, видно и от последващото изменение на правната норма в този смисъл. В такъв смисъл е и тълкуването по аналогичните казуси с другите директори на териториални поделения, на които са изплатени парични обезщетения за безработица. Независимо обаче дали на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО или на основание чл. 4, ал.1, т. 1 от КСО, каквито възражения се съдържат в жалбата, задължително осигуряване за всички осигурителни рискове по чл. 4, ал. 1 от КСО е възникнало и няма основание да се приеме, че за жалбоподателя неправилно е подавана информация по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО като за осигурено лице. Съответно правилно са внесени всички осигурителни вноски и не са налице основания за отказ за изплащане на парично обезщетение за безработица. В този смисъл е и решение № 9989/03.07.2013г. по адм.дело №5956/2013г. на шесто отделение на ВАС.

По изложените съображения оспореният административен акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен като издаден в противоречие със закона и неговата цел. Правомощието по КСО за отпускане на парично обезщетение за безработица е от изключителната компетентност на административния орган, с оглед на което делото като преписка следва да се изпрати на длъжностното лице по чл. 54ж ал. 1 от КСО при Столично управление „Социално осигуряване“, на основание чл. 173, ал.2 от АПК, за издаване на ново разпореждане, съобразно указанията по приложението на закона, дадени с настоящето решение.

Искането за заплащане на разноски е направено след приключване на устните състезания, с писмените бележки и не е своевременно, предвид на което разноски не се дължат, в този смисъл и т. 11 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012г., ОСГТК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № РО – 795/24.10.2013г. на директора на ТП на НОИ – С. – град и потвърденото с него разпореждане № 213-00-4717-3/19.09.2013г. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО, с което е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица на Б. С. А. по заявление №213-00-4717/26.07.2013г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на длъжностното лице по чл. 54ж ал.1 от КСО при Столично управление „Социално осигуряване” за издаване на нов акт при спазване на дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: